

בית הדין של יושב ימים

אתה יושב בתאך, לבד, מפחד, עדיין נאבק להבין את המציאות. במשך עשורים שלטת בכוח – פיקדת על צבאות, החזקת אש גרעינית בצלך, כופפת נשיאים ופרלמנטים לרצונך. כעת, שתיקת קירות האבן מכבידה יותר מכל צבא. בפעם הראשונה, אתה חסר אונים.

הדלת נפתחת, ואני נכנס. אתה מביט בי, חשדן, מתוח. אולי אתה מצפה לשנאה, אולי לאלימות. אבל אני אומר לך את המילים שאינך מצפה להן:

"פחד, אך לא ממני. לא באתי כתלייך. פחד מהמשפט שמחכה לך. פחד מפסק הדין של בית הדין, של העם היהודי, של האומות, של ההיסטוריה עצמה. ויותר מכל, פחד ממה שמחכה לך לאחר המוות."

משפט האומות

תשב באולם בית המשפט, לא כמנהיג, אלא כנאשם. מאחורי זכוכית, מוקטן, חסר יכולת לשלוט בבמה. אין מיקרופונים להגביר את התעמולה שלך, אין מצלמות לעצב את שקריך. לא תשתיק את העדים.

הראשון יהיה אב. הוא יספר כיצד יצא להביא תעודת לידה לתאומים שזה עתה נולדו לו, שמחה בידיו, רק כדי לחזור לעיי חורבות – אשתו ותינוקותיו קבורים תחתם. קולו ירעד, אך האמת לא.

אחר כך ידברו הילדים. יתומים שאיבדו לא רק הורים ואחים, אלא גם את הקירות ששמרו עליהם. הם יספרו כיצד בית היתומים שלהם, המקלט היחיד שנותר להם, הפך לאבק. קולותיהם, שבירים אך לא נשברים, יעידו.

תשב חסר אונים, כשמילותיהם חודרות את השתיקה. שום צבא לא יטביע אותם. שום עורך לא יקצץ אותם. וכאשר הפטיש ינחת, פסק הדין יחתום אותך.

בית המשפט ירשיע אותך. האומות יפנו ממך עורף. בבתי הכנסת, יהודים יתפללו לא לגאולתך, אלא לסליחה – סליחה על כך שהוטעו במילותיך, סליחה על שהרשו לחלל את ברית החיים. וההיסטוריה תמתג אותך, כפי שמתגה את היטלר לפניך – כנבל של תקופה.

תבלה את שארית חיך בתא, ממתין בחרדה למוות. וכאשר אותו יום יגיע סוף סוף, משפטך לא יסתיים – הוא רק יתחיל, כי אז תעמוד לפני בית הדין של יושב ימים.

בית הדין של יושב ימים

תובא לפני בית הדין הגדול יותר, אולם המשפט של הנצח. דניאל ראה זאת לפני זמן רב: **"כאשר הבטתי, הוצבו כסאות, ויושב ימים התיישב. לבושו היה לבן כשלג; שער ראשו כצמר טהור. כסאו היה להבות אש, גלגליו אש בוערת. נהר אש זרם ויצא מלפניו. אלפים רבים שירתו אותו, רבבה כפול רבבה עמדו לפניו. בית הדין התיישב לשפוט, והספרים נפתחו"** (דניאל 7:9-10).

תעמוד לפני כסא זה של אש בוערת. תראה את המלאכים מסודרים בטורים, מחזיקים בספרי מעשיר. הספרים ייפתחו, ושום דבר לא יוסתר.

העדים שהשתקת יקומו. האב שנרצח בעת שחיפש מזון למשפחתו הרעבה ידבר נגדך. שעבאן אל-דלוא יקום ממיטת בית החולים שלו, נשרף חי, עם הצינורית עדיין בזרועו, והוא יעיד. וההמונים, האלמונים והנשכחים, ישאגו כים, דמם זועק כפי שזעק דמו של הבל פעם.

וכאשר פסק הדין יתקרב, תתפתה לעשות כפי שעשית תמיד. עלי אדמות, האשמת את בית הדין הפלילי הבינלאומי באנטישמיות כשרדף אותך. בשמיים, היית מאשים אפילו את אלוהים באותו הדבר – אילו לשונך הייתה חופשית.

אך לשונך לא תציל אותך. **"ביום ההוא נחתום את פיהם, אך ידיהם ידברו אלינו, ורגליהם יעידו על מה שהשיגו"** (יאסין 36:65). לשונך תשתתק. ידיך יודו על הפקודות שחתמו. רגליך יעידו על הדרכים שנשאו אותך. אפילו עורך יקום נגדך. תורשע לא על ידי האשמה, אלא על ידי האמת – על ידי גופך עצמו.

פסק הדין יינתן. תנותק מהברית. כי החכמים אמרו: **"לכל ישראל יש חלק לעולם הבא... פרט לאלה שאין להם חלק בו: אלה שמכחישים את התורה, אלה שמכחישים את התחייה, ואלה שגורמים לציבור לחטוא"** (סנהדרין 90א). **גיהנום** מיועד לחלשים, שמועדים אך עשויים עדיין להתטהר. אך אתה חיללת את שם האל. זו אינה חולשה, אלא מרד. ולמרד, אין חלק. טענתך לייצג את היהדות תישלל על ידי אלוהים עצמו.

אז יבוצע גזר הדין. הקוראן מזהיר אותך: **"המוות יבוא אליך מכל עבר, אך לא תמות; ולפניך עונש בלתי פוסק"** (איבראהים 14:17).

וההתגלות מאשרת זאת: **"זהשטן שהטעה אותם הושלך לאגם האש והגופרית, שם היו החיה והנביא השקר, והם יעונו יום ולילה לעולם ועד"** (התגלות 20:10).

תושלך לאגם הגופרית הזה – אש שמענישה בלי לצרוך, ייסורים ללא סוף. תתחנן למוות, אך המוות לא יבוא.

החזרה לתא

אני פונה אל הדלת, מוריד את קולי לאזהרה אחרונה.

"אז פחד, לא ממני, אלא מזה. פחד מהמשפט שאינך יכול להשתיק, מההיסטוריה שאינך יכול לשכתב, מהנצח שאינך יכול לברוח ממנו. פחד מהאמת עצמה."

הדלת נסגרת מאחוריי.

ושוב אתה יושב בתאך. השתיקה כבדה מתמיד. בפעם הראשונה בחייך, דמעות זולגות על פניך. אתה בוכה בשקט – ואין מי שינחם אותך.